

På 1910- och 1920-talen publicerades det i Finland mycket förströrelselitteratur som till sitt tonfall var utpräglat lyckande och ambivalent. Ett skrattretande (för)fall granskar detta parodiska, ironiska och självreflexiva sätt att skriva – i arbetet kallat för "teatraliskt metaspråk". Undersökningen fokuserar två detektivromaner, en komedi, en parodisamling och en kärleksroman skrivna av författarna Lennart Wikström, Kersti Bergroth, Elsa Soini, Valentin och Brummell & C: o och ställer frågan varför författare vid denna tidpunkt i Finland valde att skriva på detta sätt.

Självreflexiva texter har ofta jämförts med speglar och undersökts som litteratur som reflekterar över sig själv som litteratur. Ett skrattretande (för)fall vill däremot se bakom spegeln, komma på andra sidan litteraturens avspiegling av sig själv för att se vem det är som håller i spegeln och i vilka syften. Den visar hur det teatraliska metaspråket var ett sätt för den bildade klassens författare att lyckla med de förändringar som höll på att ske inom litteraturen, kulturen och samhället vid denna tidpunkt.

Boken är den första mera omfattande undersökningen av den inhemska förströrelselitteraturens "guldålder". Den utvecklar ett nytt, diskursivt grepp för analys av självreflexiva texter. Nytt är även att den undersöker den finska och finlands-svenska litteraturen parallellt.



ISSN 1457-182X | ISBN 952-10-2592-1 (Nid.) | ISBN 952-10-2593-X (PDF)

grafisk design: Lenajessica

Kristina Malmio
ETT SKRATTRETANDE (FÖR)FALL

ETT SKRATTRETANDE (FÖR)FALL

Teatraliskt metaspråk,
förströrelselitteratur och
den bildade klassen
i Finland på 1910- och
1920-talen



Kristina Malmio